

CZĘŚĆ RODZINY BOŻEJ

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 31 grudnia

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Ga 3,26.29; Ps 50,10-12; 1 Krn 29,13-14; Flp 4,19; 1 J 5,3; Mt 6,19-21.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Patrzcie, jaką miłość okazał nam Ojciec, że zostaliśmy nazwani dziećmi Bożymi” (1 J 3,1).

Będąc chrześcijanami, w ramach naszej więzi z Bogiem otrzymaliśmy przywilej zarządzania w pewnym zakresie sprawami Boga na ziemi. U zarania ludzkości Bóg wyraźnie powierzył Adamowi i Ewie osobistą troskę nad Jego nieskalanym stworzeniem (zob. Rdz 2,7-9.15). Od nazwania zwierząt, przez troskę o Eden, aż po napętnienie ziemi potomkami Bóg powierzył naszym prarodzicom działanie w Jego imieniu.

Bóg udzielił nam błogosławieństwa w postaci środków materialnych i powierzył nam obowiązek zarządzania nimi — otrzymywania pieniędzy, dokonywania wypłat i przelewów elektronicznych, planowania budżetu oraz oddawania dziesięciny i składania darów podczas cotygodniowych nabożeństw sobotnich w zborze. Bóg wzywa nas, byśmy środkami powierzonymi przez Niego gospodarowali w celu zaspokajania własnych potrzeb, ale także potrzeb bliźnich i rozwijania Jego dzieła. Choć może się to wydawać niewiarygodne, to jednak nam Bóg powierzył również wychowanie Jego dzieci, rozwijanie Jego instytucji i kształcenie kolejnych pokoleń.

W lekcji tego tygodnia przyjrzymy się przywilejom i obowiązkom związanym z przynależnością do Bożej rodziny.

„Dlatego zginam kolana moje przed Ojcem, od którego wszelkie ojcostwo na niebie i na ziemi bierze swoje imię” (Ef 3,14-15). Jaki obraz został przedstawiony w tych wersetach i jaka nadzieja się z nim wiąże?

.....

Jezus od początku swojej publicznej działalności nauczał:

— „A wy tak się módlcie: Ojcie nasz, któryś jest w niebie, święć się imię twoje...” (Mt 6,9).

Tego samego uczył swoich uczniów w ich wąskim kręgu (zob. Łk 11,2). Tak więc Jezus polecił nam nazywać Jego Ojca *naszym Ojcem, który jest w niebie*. Gdy Jezus po swoim zmartwychwstaniu ukazał się Marii, chciała ona uściskać Go. „Rzekł jej Jezus:

— Nie dotykaj mnie, bo jeszcze nie wstąpiłem do Ojca; ale idź do braci moich i powiedz im: Wstępuję do Ojca mego i Ojca waszego, do Boga mego i Boga waszego” (J 20,17).

Ponieważ Jezus nazywa swego Ojca *naszym Ojcem*, to czyni w ten sposób siebie *naszym Bratem*, a my wszyscy jesteśmy braćmi i siostrami w Panu. Jezus stał się członkiem ziemskiej rodziny ludzkiej, aby uczynić nas członkami niebiańskiej rodziny. „Rodzina niebiańska i ziemską stanowią jedno”³.

Przeczytaj Wj 3,10; 5,1; Ga 3,26.29. Co te wersety mówią o tym, jak Bóg odnosi się do nas? Dlaczego jest to dla nas źródłem zachęty, otuchy i pokrzepienia?

.....

W przeciwieństwie do poglądu, według którego jesteśmy przypadkowym wytworem przyrody, *Pismo Święte* uczy nie tylko tego, że Bóg istnieje, ale także tego, że On miłuje nas i traktuje w sposób tak nacechowany miłością, iż dla przedstawienia Jego więzi z nami często wykorzystywane jest podobieństwo do rodziny. Gdy Jezus nazywa Izraelitów *swoim ludem* czy nas *dziećmi Bożymi* albo Boga *naszym Ojcem*, to chodzi o to samo — Bóg miłuje nas w sposób, w jaki bliscy ludzie kochają siebie nawzajem. To naprawdę dobra nowina w świecie, który sam z siebie bywa bardzo wrogi.

Wyobraź sobie świat, w którym wszyscy traktują się nawzajem jak członkowie jednej rodziny. Jak możemy się nauczyć traktować wszystkich ludzi jak naszych braci i nasze siostry?

³ Ellen G. White, *Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 615.

Przeczytaj Ps 50,10-12; 24,1; 1 Krn 29,13-14; Ag 2,8. Jakie przesłanie jest zawarte w tych wersetach i co ta prawda oznacza dla nas w kwestii posiadania różnych rzeczy?

Począwszy od 17. rozdziału, *1. Księga Kronik* opisuje pragnienie króla Dawida dotyczące zbudowania domu Bożego. Gdy Dawid przedstawił ten zamiar prorokowi Natanowi, ten odpowiedział:

— „Wszystko, co masz w sercu swoim, uczyn, gdyż Bóg jest z tobą” (1 Krn 17,2).

Jednak nocą do Natana dotarło słowo Boże. Został on pouczony, by powieścić królowi, że jako wojownik, który prowadził liczne wojny, nie może on zbudować domu Bożego. Dzieło to miał wykonać jego syn. Dawid zapytał, czy może chociaż przygotować plan oraz materiały budowlane. Gdy otrzymał pozwolenie, resztę swojego życia poświęcił gromadzeniu znacznych ilości ciosanego kamienia, drewna cedrowego, żelaza, złota, srebra i spiżu „w obfitości” (1 Krn 29,2). A gdy materiały budowlane zostały przygotowane i zebrane na miejscu budowy, Dawid wezwał do siebie starszyznę Izraela na nabożeństwo pochwalno-dziękczynne.

Jakie rzeczywiste źródło pochodzenia materiałów budowlanych, na zgromadzenie których poświęcił czas i środki, przedstawił Dawid w modlitwie zapisanej w 1 Krn 29,13-14? Król powiedział niejako:

— To wszystko tak naprawdę nie należy do nas, bo oddajemy Bogu jedynie to, co otrzymaliśmy od Niego.

To spostrzeżenie jest ważne dla nas wszystkich, bez względu na to, czy jesteśmy ubodzy, czy bogaci (choć w drugim przypadku to może być ważniejsze). Albowiem to Bóg wszystko stworzył (zob. Rdz 1,1; J 1,3; Ps 33,6.9), więc jest Właścicielem Wszystkiego, co istnieje, w tym także tego, co posiadamy, bez względu na to, jak pilnie i uczciwie na to pracowaliśmy. Gdyby nie Bóg i Jego łaskawość nie mielibyśmy nic i byłibyśmy niczym. Nie istnielibyśmy nawet. Tak więc musimy zawsze mieć świadomość tego, że Bóg ostatecznie jest Właścicielem Wszystkiego, co istnieje, a chwalać Go i dziękując Mu za Jego dobroć względem nas, możemy utrzymywać w pamięci tę ważną prawdę.

„Lecz czymże ja jestem i czymże jest mój lud, że możemy ohotnie składać tobie dary?” (1 Krn 29,14). Jakie piękne zasady zostały wyrażone w tych słowach i jaką sugerują nam postawę wobec Boga i dóbr materialnych?

Największym darem Boga dla Jego ziemskich dzieci jest Jezus Chrystus, który przynosi nam pokój i przebaczenie, łaskę w codziennym życiu i duchowym rozwoju oraz nadzieję życia wiecznego.

„Albowiem tak Bóg umiłował świat, że Syna swego jednorodzonego dał, aby każdy, kto weń wierzy, nie zginął, ale miał żywot wieczny” (J 3,16). „Tym zaś, którzy go przyjęli, dał prawo stać się dziećmi Bożymi, tym, którzy wierzą w imię jego” (J 1,12).

Zbawienie jest fundamentalnym darem. Bez tego daru na co moglibyśmy liczyć w dłuższej perspektywie? Cokolwiek moglibyśmy osiągnąć w doczesnym życiu, to i tak zostawimy, gdy umrzemy, a po nas umrą wszyscy, którzy nas pamiętają. Z czasem zapomniane zostanie nawet wszelkie dobro, jakiego kiedykolwiek dokonaliśmy. Tak więc przede wszystkim musimy przyjąć dar ewangelii, to jest Chrystusa ukrzyżowanego (zob. 1 Kor 2,2). On ma się stać centralnym punktem wszystkich naszych myśli.

Jednak oprócz zbawienia Bóg daje nam mnóstwo innych darów. Ludziom zatroskanym o pokarm i swój ubiór Jezus zaoferował słowa otuchy i pocieszenia, mówiąc:

— „Ale szukajcie najpierw Królestwa Bożego i sprawiedliwości jego, a wszystko inne będzie wam dodane” (Mt 6,33).

Przeczytaj Ps 23,1; 37,25; Flp 4,19. Co wersety te mówią o trosce Boga o nasze codzienne potrzeby?

.....

Gdy Jezus mówił uczniom o swoim odejściu, obiecał im dar Ducha Świętego, by pocieszyć ich:

— „Jeśli mnie miłujecie, przykazań moich przestrzegać będziecie. Ja prosić będę Ojca i da wam innego Pocieszyciela, aby był z wami na wieki — Ducha prawdy, którego świat przyjąć nie może, bo go nie widzi i nie zna; wy go znacie, bo przebywa wśród was i w was będzie. (...) lecz gdy przyjdzie On, Duch Prawdy, wprowadzi was we wszelką prawdę” (J 14,15-17; 16,13).

Potem *Pismo Święte* dodaje, że Duch Święty udziela niezwykłych darów duchowych dzieciom Bożym (zob. 1 Kor 12,4-11).

Krótko mówiąc, Bóg, w którym „żywemy i poruszamy się, i jesteśmy” (Dz 17,28), i który „daje wszystkim życie i tchnienie, i wszystko” (Dz 17,25), dał nam istnienie, obietnicę zbawienia, dobra materialne i dary duchowe, abyśmy dzielili się tymi błogosławieństwami z bliźnimi. Wszystko, co mamy — dobra materialne, talenty i dary — zawdzięczamy pod każdym względem Łaskawemu Dawcy.

ROZPOCZĘCIE 10 DNI MODLITW

Obowiązki członków rodziny Bożej ŚRODA — 4 stycznia

Wszyscy korzystamy z duchowych i doczesnych błogosławieństw oraz darów przekazanych nam przez Boga. Jakże pocieszająca jest także myśl, że jesteśmy częścią Bożej rodziny.

Przeczytaj Pwt 6,5 oraz Mt 22,37. Co znaczą te wersety i jak możemy czynić to, o czym jest w nich mowa?

Jak możemy miłować Boga „z całego serca swego i z całej duszy swojej, i z całej myśli swojej” (Mt 22,37)? *Biblia* odpowiada na to pytanie, i to w sposób dla wielu ludzi dość nieoczekiwany.

Przeczytaj Pwt 10,12-13 oraz 1 J 5,3. Jaka jest — z biblijnego punktu widzenia — właściwa reakcja z naszej strony na więź wytworzoną z naszym Niebiańskim Ojcem?

Przestrzeganie prawa? Posłuszeństwo przykazaniom? Niestety, wielu chrześcijanom posłuszeństwo prawu (w tym zwłaszcza czwartemu Bożemu przykazaniu) kojarzy się z legalizmem (formalnym przestrzeganiem przepisów prawa). Twierdzą oni, że jesteśmy powołani wyłącznie do miłowania Boga ponad wszystko i bliźniego jak siebie samego. Jednak Bóg mówi wyraźnie, że miłość do Niego i bliźnich ma się przejawiać naszym posłuszeństwem Jego przykazaniom.

„Na tym bowiem polega miłość ku Bogu, że się przestrzega przykazań jego” (1 J 5,3). Zazwyczaj rozumiemy ten werseł tak, że przestrzegamy przykazań Bożych dlatego, iż miłujemy Boga. Nie jest to błędne myślenie. Ale być może powinniśmy go rozumieć także w ten sposób, iż doświadczanie miłości Boga polega właśnie na przestrzeganiu Jego przykazań.

W Mt 7,21-27 Jezus powiedział, że ci, którzy słuchają Słowa Bożego i czynią je, są jak mądry budowniczy, który buduje dom na skale. Jednak ci, którzy słuchają Słowa Bożego i nie są mu posłuszni, są jak niemądry budowniczy, który buduje dom na piasku, co prowadzi do nieuniknionej katastrofy. Obaj słuchają Słowa Bożego, ale jeden jest posłuszny, a drugi nie. Różnica między tymi dwiema postawami jest różnicą między życiem i śmiercią.

Pomyśl o związku zachodzącym między miłowaniem Boga a posłuszeństwem Jego prawu. Dlaczego miłość do Boga wyraża się posłuszeństwem? Co takiego jest w przestrzeganiu Bożych przykazań, iż objawia ono tę miłość? (Wskaźówka: Pomyśl o tym, do czego prowadzi nieposłuszeństwo prawu Bożemu).

„Nie gromadźcie sobie skarbów na ziemi, gdzie je mól i rdza niszczą i gdzie złodzieje podkopują i kradną; ale gromadźcie sobie skarby w niebie, gdzie ani mól, ani rdza nie niszczą i gdzie złodzieje nie podkopują i nie kradną. Albowiem gdzie jest skarb twój — tam będzie i serce twoje” (Mt 6,19-21). O jakich niezwykle istotnych prawdach mówi Jezus w tych wersetach?

Kto z nas nie słyszał o ludziach, którzy zgromadziwszy wielkie bogactwa, stracili je? Świat jest bardzo niestabilny. Wojny, przestępczość, przemoc, katastrofy naturalne i inne nieszczęścia mogą w jednej chwili odebrać nam wszystko, na co ciężko i uczciwie pracowaliśmy latami. Ponadto śmierć może nas spotkać w każdej chwili, a to, co zgromadziliśmy, na nic więcej nam się nie zda.

Oczywiście *Pismo Święte* nie potępia przedsiębiorczości, pracowitości i bogacenia się. Jezus ostrzega nas jedynie przed tym, byśmy postrzegali dobra materialne we właściwej perspektywie.

Co znaczy gromadzenie skarbu w niebie? To traktowanie Boga i Jego dzieła w sposób priorytetowy oraz stawianie kwestii posiadania pieniędzy na dalszym miejscu. Oznacza to między innymi posługiwanie się środkami materialnymi w celu wspierania dzieła Bożego, rozwijania Królestwa Bożego, pomagania bliźnim i dzielenia się błogosławieństwami z potrzebującymi.

Na przykład, gdy Bóg powołał Abrahama, to postanowił posłużyć się nim i jego rodem, by błogosławić narody świata. Powiedział Abrahamowi, który „nazwany został przyjacielem Boga” (Jk 2,23):

— „A uczynię z ciebie naród wielki i będę ci błogosławił, i uczynię sławnym imię twoje, tak że staniesz się błogosławieństwem. I będę błogosławił błogosławiącym tobie, a przeklinających cię przeklinać będę; i będą w tobie błogosławione wszystkie plemiona ziemi” (Rdz 12,2-3).

„Tak więc ci, którzy są ludźmi wiary, dostępują błogosławieństwa z wierzącym Abrahamem” (Ga 3,9). Stoimy przed takim samym wyzwaniem, przed jakim stał Abraham.

„Pieniądze mają wielką wartość, gdyż przy ich pomocy można czynić dużo dobra. W rękach dzieci Bożych zamieniają się one w pokarm dla głodnych, napój dla spragnionych i odzież dla nagich. Służą obronie uciskanych i niesieniu pomocy chorym. Nie są one jednak warte więcej niż piach, jeśli nie używa się ich do zaspokojenia rzeczywistych potrzeb, niesienia błogosławieństwa innym i rozwijania sprawy Chrystusa”⁴.

„Albowiem gdzie jest skarb twój — tam będzie i serce twoje” (Mt 6,21). Gdzie jest twój skarb? Co twoje serce odpowiada ci w tej kwestii?

⁴ Ellen G. White, *Przypowieści Chrystusa*, Warszawa 2020, s. 254.

DO DALSZEGO STUDIUM

„Serce Boga tęskni do Jego ziemskich dzieci z miłością silniejszą niż śmierć. Oddając swojego Syna, darował nam całe niebo. Życie, śmierć i wstawiennictwo Zbawiciela, służba aniołów, błagania Ducha Świętego, Ojciec działający ponad wszystkimi i przez wszystkich, nieustające zainteresowanie człowiekiem przejawiane przez niebiańskie istoty — wszyscy zaangażowani są w odkupienie człowieka”⁵.

„Jeżeli wyrzekliśmy się naszego własnego ja i oddaliśmy się Chrystusowi, to jesteśmy członkami rodziny Bożej i wszystko w domu Ojca należy do nas. Wszelkie skarby Boże stoją do dyspozycji człowieka, tak skarby tego, jak i przeszłego świata. Usługi aniołów, dar Ducha Bożego, praca sług Bożych — to wszystko jest dla nas, o ile to służy dla naszego dobra”⁶.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Wiedząc, jak wspaniałe dary Bóg przeznaczył dla swoich dzieci, musimy zapytać wraz z psalmistą:

— „Czym odpłacę Panu za wszystkie dobrodziejsstwa, które mi wyświadczył?” (Ps 116,12).

Sporządź listę błogosławieństw i darów otrzymanych od Boga w twoim duchowym i fizycznym życiu. Przygotuj się, by przedstawić tę listę podczas wspólnego studium biblijnego. Czego lista ta uczy cię o tym, jak bardzo powinienś być wdzięczny Bogu?

2. Choć najczęściej myślimy o Bogu jako Stwórcy, i słusznie, *Pismo Święte* mówi o Nim także jako o Tym, który podtrzymuje nasze istnienie (zob. Hbr 1,3; Hi 38,33-37; Ps 135,6-7; Kol 1,17; Dz 17,28; 2 P 3,7). Jedynie moc Boga podtrzymuje istnienie wszystkiego, począwszy od galaktyk we wszechświecie, przez bicie ludzkiego serca, a skończywszy na siłach utrzymujących strukturę atomów tworzących materię. Jak ta biblijna prawda pomaga nam zrozumieć nasze obowiązki wobec Boga związane z używaniem tego, co On nam powierzył? Jak to pomaga nam patrzeć na nasze życie i jego cel z właściwej perspektywy?

3. W tej lekcji wspomnieliśmy, że ze wszystkich Bożych darów największym darem jest Jezus, nasz Zbawiciel. Dlaczego? Na co moglibyśmy liczyć bez Tego największego daru niosącego nadzieję na przyszłość? Współczesny amerykański pisarz Thomas Ligotti nazwał ludzi „bryłami psującego się mięsa na kruśzących kościach”⁷. Dlaczego spostrzeżenie to wydaje się trafne, jeśli nie uwzględnia się daru ewangelii?

⁵ Ellen G. White, *Pokój, za którym tęsknisz*, wyd. 3, Warszawa 2011, s. 19-20.

⁶ Taz, *Nauki z Góry Błogosławienia*, wyd. 4, Warszawa 1998, s. 104.

⁷ Thomas Ligotti, *Spisek przeciwko ludzkiej rasie. Intryga zgrozy*, Warszawa 2015, s. 28 (przyp. red.).

DZIEŃ WYDAWNICTWA ZNAKI CZASU

1. kwartał • Zbiórka darów 7 stycznia • Projekt Wydawnictwa Znak Czasu

Chrystus dla Europy

W Polsce — według najnowszych badań CBOS-u — od 2015 roku notowany jest wyraźny spadek religijności, szczególnie wśród młodego pokolenia (18-25 lat). Co piąty Polak (lub Polka) z wyższym wykształceniem uznaje się za niewierzącego. Podobnie jak co trzecia osoba mieszkająca w Warszawie, Krakowie, Łodzi, Wrocławiu lub Poznaniu. Zdaniem znawców problemu postępujące procesy sekularyzacyjne spowodują, że chrześcijaństwo w naszym kraju w ciągu najbliższych dekad stanie się wspólnotą i tradycją mniejszościową.

Stąd też Wydawnictwo Znak Czasu postanowiło włączyć się do adwentystycznego międzynarodowego projektu misyjnego pod nazwą **Chrystus dla Europy**. Jednym ze sposobów realizacji tego projektu ma być wydanie w jak **najniższej cenie** książki Ellen G. White pod tytułem **Życie Jezusa** (wraz z **audiobookiem**). Książka ta będzie następnie rozpowszechniana na szeroką skalę wśród wszystkich grup społecznych, w tym także przekazana jesienią 2023 roku nowo wybranym polskim posłom i senatorom.

Dary zebrane z okazji Dnia Wydawnictwa Znak Czasu pozwolą na zrealizowanie tego ambitnego projektu. Dzięki twojej ofiarności możliwe będzie dotarcie z ewangelią do tysięcy tracących chrześcijańską wiarę naszych rodaków. Dziękujemy za twoje wsparcie!

Jak złożyć dary?

1. Dary zostaną zebrane podczas drugiej części nabożeństwa. Należy w tym celu przygotować koperty lub zebrać dary w koszyku.
2. Dary można również przekazać bezpośrednio na konto bankowe Wydawnictwa Znak Czasu: **35 1240 6003 1111 0010 6365 5673**, z dopiskiem: **Chrystus dla Europy**.